

Koós Olga



A képen én vagyok látható 20 éves koromban.

Volt egy csomó artista és táncos barátom. Az egykori Royal színház mellett volt egy kis kávéház a Körúton. Mi oda jártunk, elég gyakran. Oda jártak a Madách Színházból az akkori színészek, artisták is, nagy élet volt ott akkor. Szemben volt a Pálma presszóval, ami egy nagyon népszerű hely volt szintén.

Ebben a körúti kis presszóban volt az én "bandám", híres nagy táncos trió. Egy Mexicanus nevű trió, abból a lány egy kis fekete zsidólány volt, akit dobált két férfi. A Mexicanusból a fiúk, nem voltak zsidók. Aztán volt egy Rudas nevű testvérpár, az egyik, Pavarottinak lett a manegere később. A másik Rudas fiú elment Ausztráliába. A Rudasék is zsidók voltak. Ezekkel voltam én jóban. Egyébként ezen a helyen ismerkedtem meg a férjemmel, még korábban. Az ostrom alatt, a zsidó gimnáziumból mindig kiszöktem, hogy találkozzam velük. A presszó működött végig. Én csak

bementem oda olyan természetesen, mintha nem is lenne háború. Bármikor lehetett volna igazoltatás, de az ember abban a korban nem gondol ilyenekre. Inkább az anyámat sajnáltam. Utólag visszagondolva, hihetetlen milyen "félelmet" csináltam neki. A férjem akkor már nem volt, vele akkor már nem tudtam találkozni.

Nekem akkor még nem volt sok kapcsolat a művészvilággal, csak ez a kis nyüzsgés az artisták között. Én jól éreztem magam, mert "brancsbelinek" éreztem magam. Úgy éreztem, hogy már én is vagyok valaki. Csak erre az életérzésre tudok visszagondolni. Nem igazán tudtunk magunkkal mit kezdeni akkor, ez az igazság.